

РЕШЕНИЕ

№ 1642

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 24.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **10321** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба вх 53-04-775/27.09.2021 г. по описа на дирекция ОДОП-С., от Р. Л. П. ЕГН [ЕГН] с адрес – [населено място] ,[жк][жилищен адрес] , срещу Ревизионен акт № Р-22221020000029-091-001/16.03.2021 г., издаден от М. Й. С. – орган, възложил ревизията и С. М. М. – ръководител на ревизията, изменен с Решение № 1402/10.09.2021 г., издадено от директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП.

В жалбата са изложени аргументи, че оспореният РА е незаконосъобразен, тъй като въз основа на събраните в хода на ревизионното производство, доказателства не може да бъде формиран извод за укрити приходи или за несъответствие между приходи и разходи. Фактът, че по личната банкова сметка на жалбоподателя са внасяни суми от трети лица не е относим към произхода и източника на средствата и не могат да бъдат квалифицирани като „укрити приходи“, тъй като са внесени в брой от лица различни от титуляра на банкомата сметка.

Моли съда да отмени ревизионният акт . Претендира разноски. В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. З. Д., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по делото –Директора на ОДОП –С. при ЦУ на НАП оспорва жалбата чрез процесуалния си представител –юрисконсулт М., която смята че оспорения ревизионен акт е законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатското възнаграждение. Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен на жалбоподателя на 22.03.2021г. Жалбата до директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е подадена на 05.04.2021г. /вх. № 94-р-93 по описа на ТД –НАП С./. Решение № 1402/10.09.2021г на Директора на ОДОП С. е връчено на 14.09.2021г. по електронен път, а постъпилата жалба срещу РА до АССГ с вх.№ 53-04-755/27.09.2021г. т.е. жалбата е редовна.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221020000029-020-001001/06.11.2020г.. издадена от М. Й. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“, при ТД на НАП С., оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112 ал.2. т.1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. /, е възложено извършването на ревизия на Р. Л. П. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчен период от 01.01.2015г. до 31.12.2015г. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 10.01.2021г. Съгласно чл. 114 ал. 1 от ДОПК считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 10.04.2020 г. По реда на чл. 113 ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът за извършване на ревизията е продължен до 10.06.2020 г. със ЗВР №Р-22221020000029-020-002/08.04.2020 г.. издадена от органа възложил ревизията. Със ЗИЗВР №Р-22221020000029-020-003/15.04.2020 г. във връзка с Решение № Р-22221020000029-098-001/15.04.2020г. за изземване на преписката, поради напускане на служител, е допусната промяна на член на ревизиращия екип. Цитираните заповеди са издадени от М. Й. С., на длъжност началник-сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-128/18.02.2020г. на Директора на ТД на НАП С..

По реда на чл. 113, ал. 3 и чл. 114, ал. 4 от ДОПК, със ЗИЗВР №Р-22221020000029-020-004/10.06.2020 г. и №Р-22221020000029-020-005/10.06.2020 г., издадени от същия компетентен орган, въз основа на Заповеди №Р-22221020000029-ЗИД-001/10.06,2020 г. и №Р-22221020000029-ЗИД-002/06.10.2020 г. на изпълнителния директор на НАП, е определен срок за приключване на до 08.01.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/№Р-22221020000029-092-001/09.02.2021 г. Срещу констатациите и направеното с него предложение за установяване на задължения, лицето не е подало писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Ревизията приключва с РА №Р-22221020000029-091-001/16.03.2021 г., издаден от М. Й. С. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и И. В. М.-Н., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията.

Резултат от проведеното ревизионно производство на основание чл.122 ал.4 от ДОПК, във връзка с чл.48 ал.1 от ЗДДФЛ са установени данъчни задължения чл. 17 от

ЗДДФЛ за 2015г. в общ размер на 6 449,79 лв, и са начислени лихви в размер на 3 191,23 лева

В хода на ревизионното производство е установено, че жалбоподателят е местно физическо лице по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ. Същата е в граждански брак с Л. А. Ж., с когото имат две пълнолетни деца.

За ревизирания период 2015г., жалбоподателят не е подавал годишни данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ.

Приобщени са писмени доказателства, събрани в хода на извършена ревизия на съпруга на лицето Л. А. Ж., приключила с издаване на РА № Р-22221020000037-091-001/16.03.2021г.

От жалбоподателя не са извършвани сделки с движимо и недвижимо имущество за процесния период, както и в предходни периоди от 2012г.

В хода на ревизията е установено, че жалбоподателят е в трудово правоотношение с [фирма], въз основа на което за 2015г. е получила доходи в размер на 19 915,11 лева / брутен размер 25 163,43 лева/

Р. Л. П. е съдружник/собственик в няколко търговски дружества: [фирма] ЕИК[ЕИК] - съдружник с 50 на сто дял, [фирма] с ЕИК[ЕИК] - едноличен собственик на капитала, [фирма] с ЕИК[ЕИК] - едноличен собственик на капитала и [фирма] ЕИК[ЕИК] - съдружник с 50 на сто дял.

При проверката на имущественото ѝ състояние, приключила с протокол № П-22221016114901-073-001/14.02.2017 г. е установено, че през 2014г. жалбоподателката е получила следните доходи от дивиденди в качеството ѝ на собственик/съдружник на гореизброените дружества:

- От [фирма] дивиденди в размер на 106 000 лв. Изплащането на дохода е декларирано в справката по чл. 73, ал. 1 от ЗДДФЛ, подадена с вх. № 22000153475408/24.04.2015 г.

- От [фирма] дивидент в размер на 17711,61 лв., деклариран в справката по чл. 73, ал. 1 от ЗДДФЛ с вх. № 22000153475459/24.04.2015 г.

През 2015 г. на жалбоподателката са върнати 106 500 лв. /стр. 2 от РД/, за предоставен от нея на [фирма] заем през 2011 г.

По отношение на разходите през 2015 г. ревизиращият екип се позовава на декларираните от Р. П. разходи в размер на 49 108,00 лв. /обяснителна записка с вх. № 59-00-170/06.02.2020 г./.

Съпоставката на изложените до тук факти показва, че в началото на 2015 г. жалбоподателката е разполагала със значителни средства в брой, получени като дивидент през 2014 г., които са достатъчни да покрият извършените от нея разходи през 2015 г. До този извод достига и административната контролна инстанция -директора на Д „ОДОП“ С..

Относно наличните парични средства в брой, ревизираното лице е декларирано разполагаема сума към 01.01.2015г. в размер на 200 000,00 лв., а към 31.12.2015 г. не е декларирана разполагаема сума. Органите по приходите не са възприели аргументите на ревизираното лице, че заявената сума е в резултат на спестени средства от заплати през предходните данъчни периоди и изплатени през 2014 г. дивиденди общо в размер на 126 442,22 лв. дивиденди, в това число: от [фирма], ЕИК[ЕИК] в размер на 2 730,61 лв.; от [фирма] в размер на 106 000,00 лв. и от [фирма] в размер на 17 711,61 лв., въпреки че проверката в информационната система на НАП е показала, че тези доходи на лицето са декларирани и за тях е удържан окончателен данък по реда на чл.

38, ал. 1 от ЗДДФЛ. Не са кредитирани и представените счетоводни разпечатки от [фирма] аналитичен регистър на счетоводни сметки 429 „Други разчети с персонала и съдружниците“ и 4591 „Други разчети с бюджета и ведомствата“ за начисляването на дивидента и на дължимия данък върху дивидентите през 2014 г.

Поради липсата на доказателства за наличието на тези суми по банковите сметки на лицето към 01.01.2015 г., органите по приходите са приели, че сумата е била разходвана от Р. Л. П. през годината на изплащането на дивидентите (2014 г.).

Възприето е, че приложените документи не доказват декларираната сума от около 200 000,00 лв. като разполагаема в брой, поради което органите по приходите са определили, че към 01.01.2015 г. жалбоподателката е разполагала с 5 000,00 лв. в брой, като същата сума е взета като разполагаема и за края на ревизирия период към 31.12.2015 г.

Относно началното салдо, решаващият орган е приел възраженията на жалбоподателя, съгласно които категорично е доказано разпределение на дивиденти през предходната 2014 г. в размер на 106 000,00 лв. от [фирма] и в размер на 17 711,61 лв. от [фирма]. Акцентираното е върху факта, че жалбоподателката е получавала дивиденти от посочените дружества и в предходни години. При извършена проверка в базата данни на НАП, решаващият орган е установил, че за Р. Л. П. са декларирани данни за получени доходи от дивиденти през 2012 г. отново от [фирма] в размер на 80 000,00 лв.; през 2016 г. също от [фирма] – 75 000,00 лв.; през 2017 г. освен от [фирма] – 100 000,00 лв., от [фирма] – 12 355,95 лв. и от [фирма] – 59 475,37 лв.; през 2018 г. освен от [фирма] – 105 500,00 лв. и от [фирма] – 4 215,47 лв.

В тази връзка решаващият орган е определил, че началното салдо към 01.01.2015г. е в размер не по малко от 100 000 лева, съгласно извършената предходна проверка, приключила с издаването на Протокол №П-22221016114901-073-001/14.02.2017 г. Установил е също, че за отделните данъчни периоди от 2010 г. до 2014 г. приходите на лицето надвишават разходите. Съгласно констатираното, лицето е подавало годишни данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за всеки от периодите от 2010г. до 2014г., подробно описани в РД с декларирани доходи и начислен данък.

В хода на ревизията, органите по приходите са констатирани, че по банковите сметки на жалбоподателя са внасяни пари на каса в брой от следните физически лица А. И. И., К. С. В. и Л. Т. У., с посочено основание –захранване на сметка.

Съгласно писмените обяснения, лицата са служители в дружеството, управлявано от съпруга на Р. П. и те са извършвали единствено услуга по внасянето на сумите на каса по банковите сметки, като парите са им предоставяни от Р. П.. К. С. В. е представил нотариално заверени пълномощни, с които е упълномощен от ревизираното лице да се разпорежда с банковите сметки, в това число да внася и да тегли парични средства от сметките на Р. П.. Копия от същите пълномощни, заедно със справките за движение на парични средства по банковите сметки, са приложени и от [фирма]. За останалите две лица липсва писмено упълномощаване. Предвид това обстоятелство, органите по приходите са направили извод, че са налице данни за укрити приходи или доходи, което представлява обстоятелство по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК и с Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК с №Р-22221020000029-113-001/21.09.2020 г. и Уведомление по чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК №Р-22221020000029-139-001/21.09.2020 г., ревизираното лице е уведомено, че данъчната основа за облагане с данък върху доходите на физическите лица за ревизирия период, ще бъде определена по реда на

чл. 122 от ДОПК.

Органите по приходите оспорват наличието на упълномощаване между жалбоподателя и изброените лица и решаващият орган е приел, че то е надлежно доказано само за К. С. В., тъй като за него е представено писмено пълномощно да се разпорежда със средства в банковите ѝ сметки. По тази причина средствата, внесени в сметките ѝ от него в размер на 12 300 лв. са приети за доходи с установен произход и са изключени от данъчната основа, формирана по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Средствата, внесени от останалите две лица: А. И. И. в размер на 41 200,00 лв. и Л. Т. У. в размер на 4 225,00 лв., са приети за доходи с неустановен произход „укрити доходи“, поради недоказаната правна връзка между нея и лицата.

Така след издаденото решение на Директора на Д“ОДОП“ –С., Ревизионен акт №Р-22221020000029-091-001/16.03.2021 г., издаден от М. Й. С. – орган, възложил ревизията, и С. М. М. – ръководител на ревизията, е изменен, като установеният данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. в размер от 6 449,79 лв., е определен на 4 542,50 лв., и лихви за забава в размер на 2247,54 лева..

В хода на съдебното производство от жалбоподателя са ангажирани доказателства, като по негова инициатива е проведен разпит в качеството на свидетели на К. В. и Л. Т. У..

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни квалифицирани електронни подписи. Ревизионният акт е издаден от органи с материална компетентност. Същият е издаден от компетентен орган в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 и чл.118 ал.2 от ДОПК и представените и приети Заповед № РД-01-128/18.02.2020г. на Директора на ТД на НАП С. и Решение № Р -22221020000029-098-001/15.04.2020г. за изземване и решаване на конкретен въпрос /преписка, поради подадено заявление за напускане с вх.№ 94-Д-173/07.04.2020г. от Д. Т. . С оглед представените писмени доказателства от ответника и CD диск, съдът прави извода, че органът възложил ревизията и ръководителя на ревизията са притежавали валиден КЕП. Възражения относно валидността на подписите от жалбоподателя не се прави в настоящото съдебно производство.

Органите по приходите и решаващия орган са приели, че по безспорен начин са установени обстоятелства по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК, а именно: налице са данни за укрити приходи или доходи. Този извод е обоснован с констатацията за извършени парични вноски по банковата сметка на Р. П. от трети лица без доказателства както за произхода на средствата, така и за основанията за внасянето им по сметката на жалбоподателката. На основание чл. 122, ал. 4 от ДОПК ревизиращият екип е определил основа за облагане с данък върху доходите на физическите лица за 2015 г., като са взети предвид относимите към лицето обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК, описани на стр. 9 и стр. 10 от РД.

В тази връзка, както вече бе посочено и на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК е връчено уведомление, с което ревизираното лице е било информирано, че основата за облагане с годишен данък по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. ще

бъде определена по реда на чл. 122 и следващите от ДОПК.

В хода на ревизионното производство липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице, актът е съобразен със закона.

Съгласно чл. 160, ал. 3 от ДОПК съдът дължи произнасяне по съществуващото на спора, т.е. в случая дали е налице материалноправно основание за определяне на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2015г. на жалбоподателя и ако е налице такова основание, следва да се извърши преценка дали размерът на дължимия данък е правилно определен от органите по приходите.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл.122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на обратното, когато наличието на основанията по чл.122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи оспорващият. Следователно, в производството по съдебно обжалване на РА, издаден по реда на чл. 122 от ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдяните от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За да се приложи обаче презумпцията по чл.124, ал. 2 от ДОПК, фактическите констатации, на които се позовават органите по приходите следва да са подкрепени от надлежни доказателства, в противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизирирания субект.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени от закона в разпоредбата на чл.122, ал. 1, т. 1 – т. 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите правилно са приели, че за процесните периоди е изпълнен фактическият състав на чл. 122. ал. 1 т. 2 от ДОПК. Приходните органи са направили извод, че са налице данни за укрити доходи от жалбоподателя, получени по сметката му от трети лица, внесени в брой, без да може да бъде определен произхода на средствата и основанието за внасянето им в полза на Р. П..

Спазена е нормативно регламентираната процедура за това по чл. 124 от ДОПК - задълженото лице е уведомено по предвидения в закона ред и от него е изискано да декларира точният размер на доходите и извършени разходи за ревизирирания период с декларация по чл. 124. ал. 3 от ДОПК.

Изследвани са относими обстоятелства за определяне на данъчните основи, регламентирани в чл. 122. ал. 2 от ДОПК. а именно: платени данъци и осигурителни вноски, движение и остатъци по банкови сметки, сключени договори и др., данни които подробно и последователно са описани в констативната част на РД.

В случая, органите по приходите са установили наличие на обстоятелства за провеждане на ревизията по реда на чл. 122 от ДОПК и в рамките на оперативната си самостоятелност са взели решение за преминаване към особения ред за установяване на данъчните основи.

Решаващият орган и органите по приходите са приели, че по отношение на А. И. И. и Л. Т. У., не са ангажирани никакви доказателства, както относно произхода на сумите, така и относно основанията за захранване на сметки на жалбоподателката с тези суми. Предвид това, са направили извод, че внесените от Л. Т. У. и от А. И. И. суми в общ размер на 45 425,00 лв. по банковите сметки на жалбоподателката са недекларирани приходи с недоказан произход и законосъобразно според тях, същите са взети предвид при определяне на данъчната основа за облагане по реда на чл. 122 от ДОПК.

От А. И. са дадени писмени обяснения в хода на ревизията, видно от които същата няма трудов договор с жалбоподателя, не е писмено упълномощена от Р. П. да захранва банковите ѝ сметки. Едновременно с това е заявила, че средствата, с които е захранвала сметката на П., са били лични средства на жалбоподателя. Предвид голямата ѝ служебна ангажираност, И. е захранвала сметката ѝ със средства, с които са заплащани битови сметки. Тези писмени данни, съдържащи се в ревизионното производство изцяло кореспондират със свидетелските показания на свидетеля К. В., дадени пред настоящия съдебен състав. Св.В. е заявил, че е водел счетоводството на [фирма], с което дружество жалбоподателя се е намирала в трудово правоотношение. Водел е и счетоводството и на другите две фирми, в които П. е съдружник. Според свидетеля К. С. като счетоводител на семейните фирми, той е управлявал и личните средства на съпрузите, съответно е разполагал с пълномощни и спесимени да се разпорежда със средствата в банковите им сметки. Във връзка с предоставянето на счетоводни услуги, често е посещавал банки, поради което многократно е внасял пари и по личната сметка на жалбоподателя. Обяснява, че А. И. е била оперативен счетоводител в [фирма] и когато не е имал възможност и не е бил на разположение, тя също е внасяла суми по сметките на П..

Разпитаният свидетел Л. У. е заявил пред съда, че са в много близки, приятелски отношения с Р. П.. Последната е негова кума. Често му е предоставяла пари в заем, които свидетелят връщал някой път в брой, а някой път директно внасял пари по банковата ѝ сметка.

От свидетелските показания може да се направи извод, че и трите физически лица са близки на семейството и са се ползвали с доверие от страна на жалбоподателката, за да им повери лични средства, които да внесат в банковите ѝ сметки.

При анализ на банковото извлечение от банковата сметка на жалбоподателя в „У. Б.“ е видно, че освен от посочените две физически лица, сметката е захранвана в брой и лично от жалбоподателя. Безспорно е обстоятелството, че Р. П. в началото на 2015г. е разполагала в брой със значителни по размер

парични средства от получаване на дивидент, които са с установен и доказан произход. Дивидентите са декларирани пред данъчните органи и върху тях е удържан данък, който е заплатен. Отделно от това, от същото това извлечение е видно, че паричните средства, които са внасяни и получавани по банковата сметка на П. са разходвани основно за покриване на обичайни житейски разходи за издръжка – заплащане на битови сметки – вода, кабелна телевизия, електрическа енергия, заплащане на хранителни стоки и горива. Липсват данни за извършване на съмнителни банкови операции към трети лица или такива с неустановено основание.

В тази връзка при съпоставяне на свидетелските показания и писмените обяснения на жалбоподателя и А. И. с приетите по делото писмени доказателства, съдът намира че същите са достоверни и следва да ги кредитира изцяло.

Предвид това, съдът не споделя изводите на ревизиращия екип и решаващия орган.

Фактът, че парите са внесени в банката от трети лица не се намира в пряка причинно-следствена връзка с произхода и източниците им, поради което те не могат да се квалифицират като „укрити приходи“, само защото не са внесени в банката лично от жалбоподателката. Лишено от правна логика е и твърдението, че средствата внесени от лице с писмено пълномощно са с установен произход, а тези, внесени от лица без писмено пълномощно са „укрити приходи“. Още повече, че в хода на съдебното производство се установи, че свидетелите и жалбоподателя са поддържали чести и ежедневни контакти, същите са се намирали не само в служебни отношения, но и в приятелски, затова не е било нужно надлежно писмено упълномощаване за внасяне на пари по банковата сметка на Р. П.. В тази връзка, основателни са доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че основанията за внасяне подлежат на доказване в зависимост от конкретното правоотношение между лицата. Съдържанието и характера на правоотношението между жалбоподателя и доверениците му е упълномощаване за извършване на конкретно правно действие внасяне на суми в банка. То е потвърдено пред ревизиращия екип от двете страни - упълномощител и пълномощник и не се нуждае от допълнително доказване с писмено пълномощно. Произхода и собствеността върху паричните средства, внесени в банка също са потвърдени и доказани в ревизионното производство.

От изложеното до тук може да се направи извод, че внесените суми в банковите сметки не са „укрити доходи“, съответно няма основания за определяне на данъчната основа по особения ред. Определените на това основание данъчни задължения върху тях са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

Крайният извод на настоящата инстанция е, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а РА, като неправилен и незаконосъобразен, следва да бъде отменен.

При този изход на спора, основателна се явява претенцията на жалбоподателя

за присъждане на разноски. В тази връзка от процесуалния представител на жалбоподателя са заявени такива в общ размер на 2050 лева, от които 2040 лева адвокатско възнаграждение. По отношение претендираният размер на разноски във връзка със заплатеното адвокатско възнаграждение, съдът намира, че направеното възражение за прекомерност от страна на ответника е основателно и като съобрази проведените заседания и фактичката и правна сложност на делото, присъдените разноски следва да бъдат отнесени към разпоредбата на чл.8 ал.1 т.3 от Наредбата № 1 от 09.юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В полза на Р. Л. П. следва да бъдат присъдени разноски в размер на 10 лева за внесена държавна такса и 670 лева за заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 61-ви състав на основание чл. 160 от ДОПК,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба Р. Л. П. с адрес – [населено място] ,[жк][жилищен адрес] Ревизионен акт № Р-22221020000029-091-001/16.03.2021 г., издаден от М. Й. С. – орган, възложил ревизията и С. М. М. – ръководител на ревизията, изменен с Решение № 1402/10.09.2021 г., издадено от директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, с който по отношение на жалбоподателя е установен данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за периода 01.01.2015г. до 31.12.2015г. в размер на 4542,50 лева и лихви в размер на 2247,54 лева.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Р. Л. П. ЕГН [ЕГН], сумата от 680 лева / шестстотин и осемдесет / лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: